

Rome vestigt het visioen — nummer veertien

Weerspiegelingen van Christus en de vorming van het beeld van het beest: een profetische parallel in de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-09-02

De profetische lijn die aangeeft wanneer de Verenigde Staten een beeld voor en van het beest vormen, doet zich voor wanneer de hoorn van het protestantisme het beeld van Christus vormt. Die vorming wordt specifiek aangeduid in Daniël hoofdstuk tien, wanneer Daniël het oorzakelijke spiegelglas, “marah”, visioen aanschouwt. Daniël vertegenwoordigt hen die Christus aanschouwen, en daardoor weerspiegelen zij het karakter van Christus. De honderd vierenveertigduizend, die door Daniël in hoofdstuk tien worden voorgesteld, vormen het beeld van Christus vanbinnen slechts terwijl zij Zijn karakter aanschouwen. Door te aanschouwen worden zij veranderd.

Het beeld van het beest weerspiegelt het beest, en de vorming van het beeld van het beest is de grote beproeving voor het volk van God, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Wanneer de protestantse kerken de regering van de Verenigde Staten in hun macht krijgen, zullen zij een beeld hebben gevormd van het stelsel van kerk en staat dat de structuur van heerschappij kenmerkt welke de pauselijke macht hanteerde voordat de politieke steun werd weggenomen. In dezelfde tijdsperiode zal het beeld van Christus worden voortgebracht in Zijn volk van de laatste dagen. Toch waren er onder hen die met Daniël waren, die het gezicht niet zagen, want zij vluchtten voor het gezicht. Zij faalden in de beproeving van de vorming van het beeld van het beest, doordat zij weigerden toe te laten dat het beeld van Christus tijdens de tijd van beproeving in hen werd gevormd.

Het geestelijke beginsel van weerspiegeling wordt verwezenlijkt door te kijken in een spiegel die Christus vertegenwoordigt; en omdat het visioen van de “marah” een oorzakelijk visioen is, brengt het beeld van Christus in de spiegel het beeld van Christus in de mensheid voort. Een letterlijke spiegel weerkaatst het beeld van de man die in de spiegel kijkt, maar in de geestelijke toepassing van het beginsel zijn er variabelen die met de spiegel samenhangen. Zij die slechts een “hoorder des woords, en niet een dader” zijn, “beschouwt zichzelf, en gaat zijns weegs, en vergeet terstond hoedanig mens hij was.” Zij zien in de spiegel en zien slechts de mensheid.

De andere groep, die „geen vergeetachtige hoorder is, maar een dader van het werk”, ziet de wet van God; zij ziet Christus in de spiegel. Het werk bestaat hierin dat men begrijpt dat het beginsel van de weerspiegeling zowel een „natuurlijke” werkelijkheid als een geestelijke werkelijkheid heeft. Daniël is een illustratie van hen die het „werk” deden, want in de hoofdstukken negen en tien beeldt hij het werk uit dat het geestelijke beginsel van de weerspiegeling voortbrengt.

In die dagen bedreef ik, Daniël, drie volle weken rouw. Aangenaam brood at ik niet, vlees noch wijn kwam in mijn mond, en ik zalfde mij in het geheel niet, totdat drie volle weken vervuld

waren. Daniël 10:1, 2.

Gabriël had Daniël een gedeeltelijke uitleg gegeven van het visioen van hoofdstuk acht, maar Daniël had het niet volledig begrepen.

En ik, Daniël, bezweek en was enige dagen ziek; daarna stond ik op en verrichtte de zaken van de koning; en ik was ontzet over het gezicht, maar niemand begreep het. Daniël 8:27.

Zuster White deelt ons mee dat Daniël trachtte de uitleg te verstaan van de boodschap uit Daniël hoofdstuk acht, die Gabriël in hoofdstuk negen tot Daniël had gebracht.

‘Met een nieuwe en diepere ernst zette Miller het onderzoek van de profetieën voort, waarbij zowel hele nachten als dagen werden gewijd aan de studie van wat nu van zulk een ontzagwekkend belang en alles in beslag nemende betekenis scheen te zijn. In het achtste hoofdstuk van Daniël kon hij geen aanwijzing vinden voor het beginpunt van de 2300 dagen; de engel Gabriël, hoewel opgedragen Daniël het visioen te doen verstaan, gaf hem slechts een gedeeltelijke verklaring. Toen de verschrikkelijke vervolging die de kerk zou treffen aan het profetisch gezicht werd ontvouwd, begaf de lichamelijke kracht het. Hij kon niet meer verdragen, en de engel verliet hem voor een tijd. Daniël ‘bezwijmde, en was enige dagen krank.’ ‘Ook was ik over het gezicht ontzet,’ zegt hij, ‘en niemand merkte het op.’

“Toch had God Zijn boodschapper bevolen: ‘Doe deze man het gezicht verstaan.’ Die opdracht moest worden vervuld. In gehoorzaamheid daaraan keerde de engel enige tijd later tot Daniël terug en zei: ‘Ik ben nu uitgegaan om u inzicht en verstand te geven;’ ‘versta dan de zaak en let op het gezicht.’ Daniël 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Er was één belangrijk punt in het gezicht van hoofdstuk 8 dat onverklaard was gebleven, namelijk dat wat betrekking had op de tijd — de periode van de 2300 dagen; daarom staat de engel, wanneer hij zijn verklaring hervat, voornamelijk stil bij het onderwerp van de tijd.” De Grote Strijd, 325.

In hoofdstuk tien wordt ons meegedeeld dat Daniël inzicht had in het „gezicht” en in de „zaak”, maar Daniël verlangde naar meer licht; daarom zette hij zijn hart erop dit inzicht te verkrijgen en vastte hij eenentwintig dagen. Daarmee vertegenwoordigt hij hen van de laatste dagen die het geestelijke beginsel van weerspiegeling verstaan, dat door het natuurlijke beginsel van weerspiegeling wordt uitgebeeld. Dat inzicht wordt geïllustreerd door hun werken, en hun werken worden door Daniël voorgesteld als het zoeken naar een juist begrip van Gods profetische woord. Het duidelijke contrast met hen die van het gezicht wegvluchtten, is dat zij niet zochten naar een juist begrip van Gods profetische woord.

De waarheid van Gods profetisch woord, waarvan Daniel wordt voorgesteld als ernaar te hongeren haar te begrijpen, is het licht van de laatste dagen, want Daniel is een type van de honderd vierenveertigduizend. Daniel vertegenwoordigt daarom een klasse die tracht het licht van Gods profetisch woord te begrijpen, dat wordt voorgesteld als de laatste beproeving voordat de genadetijd sluit. In dit opzicht is het de Openbaring van Jezus Christus die kort vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontsloten, maar het is tevens de beproeving die wordt voorgesteld als de vorming van het beeld van het beest.

De vorming van het beeld van het beest duidt rechtstreeks het proces aan waardoor het beeld van het beest tot stand komt. Die werkelijkheid kan niet juist worden vastgesteld zonder eerst het primaire onderwerp van de toets te identificeren, namelijk het beest. Het is het beest dat vaststelt en bepaalt hoe het beeld wordt gevormd.

„Maar wat is het ‘beeld van het beest’? en hoe moet het worden gevormd? Het beeld wordt gemaakt door het beest met de twee horens, en is een beeld van het beest. Het wordt ook een beeld van het beest genoemd. Om dan te leren hoe het beeld eruitziet en hoe het moet worden gevormd, moeten wij de kenmerken van het beest zelf bestuderen — het pausdom.

„Toen de vroege kerk verdorven raakte door af te wijken van de eenvoud van het evangelie en heidense rituelen en gebruiken te aanvaarden, verloor zij de Geest en de kracht van God; en om de gewetens van het volk te beheersen, zocht zij de steun van de wereldlijke macht. Het resultaat was het pausdom, een kerk die de macht van de staat beheerste en die gebruikte om haar eigen doeleinden te bevorderen, in het bijzonder voor de bestraffing van ‘ketterij’. Opdat de Verenigde Staten een beeld van het beest zouden vormen, moet de religieuze macht de burgerlijke overheid zó beheersen dat ook het gezag van de staat door de kerk zal worden aangewend om haar eigen doeleinden te verwezenlijken.” *The Great Controversy*, 443.

Om te weten „hoe het beeld eruitziet en hoe het gevormd moet worden, moeten wij de kenmerken van het beest zelf bestuderen — het pausdom.” Het is het beest dat het visioen vaststelt dat de beproeving van de laatste dagen is, die tot stand wordt gebracht vlak voordat de genadetijd sluit. Daniël begreep het visioen en de zaak.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en de zaak was waar, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht. Daniël 10:1.

Het gezicht is het „mareh”-gezicht van de tweeduizend driehonderd jaren. Het „ding” is het Hebreeuwse woord „dabar”, dat „woord” betekent. Datzelfde woord („dabar”), dat in vers één met „ding” is vertaald, is in hoofdstuk negen, vers drieëntwintig met „zaak” vertaald.

Ja, terwijl ik nog sprak in het gebed, raakte de man Gabriël, die ik in het begin in het visioen had gezien, mij aan, snel vliegende, omstreeks de tijd van het avondoffer. En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: O Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Bij het begin van uw smekingen ging het woord uit, en ik ben gekomen om het u te verkondigen; want gij zijt zeer bemind. Versta dan de zaak en let op het visioen. Daniël 9:21–23.

Gabriël komt tot Daniël als antwoord op Daniëls gebed, dat samenhangt met de verlichting die Daniël had ontvangen toen hij begreep dat hij zich bevond in een gevangenschap die werd voorgesteld door de verstrooiing van Leviticus zesentwintig.

In het eerste jaar van zijn regering, ik, Daniël, verstond uit de boeken het getal der jaren waarvan het woord des Heren tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij zeventig jaren zou volbrengen over de verwoestingen van Jeruzalem. Daniël 9:2.

De gevangenschap die door Jeremia werd aangeduid, bracht Daniël tot de gevangenschap van de “zeven tijden” waarvan Mozes melding maakt, die zowel een “eed” als een “vloek” was.

Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden door af te wijken, zodat zij uw stem niet gehoorzaamden; daarom is de vloek over ons uitgestort, en de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht van God, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. En Hij heeft Zijn woorden bevestigd, die Hij tegen ons gesproken heeft, en tegen onze rechters die ons richtten, door een groot onheil over ons te brengen; want onder de ganse hemel is niet gedaan zoals gedaan is aan Jeruzalem. Gelijk geschreven staat in de wet van Mozes, is al dit onheil over ons gekomen; toch hebben wij ons gebed niet voor het aangezicht van de HEERE, onze God, gebracht, opdat wij ons van onze ongerechtigheden zouden bekeren en Uw waarheid verstaan. Daniël 9:11–13.

Op grond van de twee getuigen van Jeremia en Mozes begreep Daniël dat de verwoesting die over Jeruzalem was gebracht, „de vloek” „van Mozes” was die over het oude Israël was „uitgestort”. Zuster White verwijst naar het getuigenis van Jeremia als „getuigenissen aan de gemeente”, en in dit opzicht duidt dit Jeremia aan als de Geest der Profetie van de laatste dagen, want de „getuigenissen aan de gemeente” in de laatste dagen zijn juist dit. Jeremia vertegenwoordigt de Geest der Profetie en Mozes vertegenwoordigt de Bijbel.

Daniël vertegenwoordigt hen van de laatste dagen die uit die twee getuigen begrijpen dat zij verstrooid zijn geweest, en die uit de Bijbel en de Geest der Profetie begrijpen dat zij zijn ontwaakt, zoals Daniël tot het besef werd gebracht dat hij (zij) in gevangenschap was geweest, en dat die gevangenschap in Gods profetisch woord werd voorgesteld.

De ervaring van Gods volk in de laatste dagen is de ervaring van de tien maagden.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk.” *The Great Controversy*, 393.

De vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden vertegenwoordigt hetzelfde ontwaken van Daniël in hoofdstuk negen. Op grond van de twee geheiligde getuigen beseft Daniël dat zijn gehele leven een vervulling was van een specifieke profetie binnen Gods Woord. Die profetie wees Daniël op het middel tot herstel dat nodig was, indien Daniël voorbereid zou zijn op wat hem in het eerstvolgende hoofdstuk zou overkomen. Evenzo moesten de Millerieten, toen zij de gelijkenis van de tien maagden vervulden, er eveneens toe worden gewekt dat de eerste teleurstelling en vertraging hen in slaap hadden doen vallen. Alle profeten vertegenwoordigen de laatste dagen.

Het ontwaken van Daniël en de Millerieten zijn twee getuigen van een ontwaken van de honderdvierenvijftigduizend in de laatste dagen.

„Jezus en heel de hemelse heerschare zagen met medelijden en liefde neer op hen die met zoete verwachting verlangd hadden Hem te zien, Dien hun zielen liefhadden. Engelen zweefden om hen heen om hen staande te houden in het uur van hun beproeving. Degenen die hadden nagelaten de hemelse boodschap aan te nemen, werden in duisternis achtergelaten, en Gods toorn ontbrandde tegen hen, omdat zij het licht niet wilden aannemen dat Hij hun uit de hemel

had gezonden. Die getrouwe, teleurgestelde mensen, die niet konden begrijpen waarom hun Heere niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij naar hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heeren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden tot 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om aan te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden aflopen. Licht uit het Woord van God scheen op hun positie, en zij ontdekten een vertoevenstijd — ‘Al vertoeft zij [het gezicht], verbeid haar.’ In hun liefde voor de onmiddellijke komst van Christus hadden zij het vertoeven van het gezicht over het hoofd gezien, dat bestemd was de waarlijk wachtenden te openbaren. Opnieuw hadden zij een tijdstip. Toch zag ik dat velen van hen zich niet boven hun zware teleurstelling konden verheffen om die mate van ijver en kracht te bezitten die hun geloof in 1843 had gekenmerkt.” Early Writings, 236.

Ter vervulling van de gelijkenis hadden de Millerieten „het vertoeven van het gezicht over het hoofd gezien”, maar zij werden „wederom” „tot hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard.” Daniël werd tot de Bijbel geleid en de „hand des Heren” werd van „de profetische perioden” weggenomen; en toen Daniël als een dader, niet slechts een hoorder, door actief geloof bewees dat hij de boodschap van Jeremia en Mozes verstond door de in Leviticus zesentwintig gegeven aanwijzingen te vervullen, evenals het geneesmiddel en de oplossing voor de verstrooide toestand van Gods volk, toen werd de „verklaring” aan Daniël gegeven.

Wanneer de honderd-vierenveertigduizend de vertoeftijd van de gelijkenis vervullen in haar laatste en meest volmaakte vervulling in de laatste dagen, zullen zij dit doen in een tijdsperiode waarin de „vorming van het beeld van het beest” hun grote beproeving is.

Wij zullen deze gedachten in het volgende artikel voortzetten.

“‘Wanneer de vrucht is voortgebracht, slaat hij terstond de sikkel erin, omdat de oogst gekomen is.’ Christus wacht met verlangend verlangen op de openbaring van Zichzelf in Zijn kerk. Wanneer het karakter van Christus volkomen in Zijn volk zal zijn gereproduceerd, dan zal Hij komen om hen als de Zijnen op te eisen.” Verhalen om te Leven, 69.

„Het is de duisternis van misvatting aangaande God die de wereld omhult. Mensen verliezen hun kennis van Zijn karakter. Het is verkeerd begrepen en onjuist uitgelegd. In deze tijd moet een boodschap van God worden verkondigd, een boodschap die in haar invloed verlichtend en in haar kracht reddend is. Zijn karakter moet bekendgemaakt worden. In de duisternis van de wereld moet het licht van Zijn heerlijkheid schijnen, het licht van Zijn goedheid, barmhartigheid en waarheid.

‘Dit is het werk dat door de profeet Jesaja wordt uiteengezet in de woorden: “O Jeruzalem, dat goede tijding brengt, hef uw stem op met kracht; hef haar op, wees niet bevreesd; zeg tot de steden van Juda: Zie uw God! Zie, de Heere HEERE zal komen met sterke hand, en Zijn arm zal voor Hem heersen; zie, Zijn loon is bij Hem, en Zijn werk gaat voor Hem uit.” Jesaja 40:9, 10.’

“Zij die wachten op de komst van de Bruidegom, moeten tot het volk zeggen: ‘Zie, uw God.’ De laatste stralen van barmhartig licht, de laatste boodschap van genade die aan de wereld gegeven moet worden, is een openbaring van Zijn liefdeskarakter. De kinderen van God moeten Zijn heerlijkheid openbaren. In hun eigen leven en karakter moeten zij tonen wat de genade van God voor hen heeft gedaan.” *Lessen uit het leven van alledag*, 415.